

П. Дачевъ

Какъ загинаха три млади кита

Вилнѣе, кипи океанътъ. Шумъ, грѣмъ, грохотъ. Силенъ вѣтръ духа отъ северъ и гони къмъ югъ тежки, сиви облаци. Подъ напора на неговитѣ криле безкрайната водна ширъ се е превърнала въ бѣсна разпѣнена хала. Нищо живо не смѣе да излѣзе срещу нея. Дори китътъ — царътъ на Ледовития океанъ.

Старитѣ опитни китове сж се спустнали въ тихитѣ и спокойни водни глбини. Надъ тѣхъ бурята лудува и ечи съ дива, разрушаваща сила, но тѣ стоятъ неподвижни и чакатъ да утихне вѣтрътъ. Само три млади кита, буйни и непредпазливи, не могатъ да останатъ спокойно на едно мѣсто. Тѣ сноватъ постоянно всрѣдъ стадото или се вдигатъ често нагоре, къмъ развълнуваната поврхностъ на океана.

— Стойте мирно — казва имъ единъ старъ китъ — не излизайте навънъ! Вълнитѣ ще ви сграбчатъ и отнесатъ къмъ рифоветѣ, а тамъ ви чака сигурна смъртъ.

— Но играта съ вълнитѣ е тъй забавна! И тъй хубаво шуми бурята

— Не слушайте този извѣтрѣлъ старецъ! — каза на своитѣ другари единъ отъ младитѣ китове, който току-що бѣ успѣлъ да се покаже надъ водата — навънъ е страшно весело. Да видите, какъвъ скокъ направихъ между две вълни!